

Filla predilecta

Poch á poch se va lluny

La situació econòmica de Barcelona va normalitzant-se.

Aquest número ha passat per la censura governativa. Esperem que aquesta setmana serà l'última

LA SEMANA

VISCA en Moret!... [Visca el restaurador de la llibertat espanyola...]

lissos... Ma... regirem els anys dels més famosos manicoms i us en podreu convenceure...

Visca en Moret!... Y aquest crit de goig y de victòria no l'hemens, com podria suposarse...

Ha caigut en Maura. Molt bé... Celebremho sincerament, y al contemplar l'adveniment del seu successor...

Però... ¿es que en efecte hi ha dret a esperar del nou president alguna cosa bona?

Fill dels antics partits del últim ters del passat segle, don Segimó figura en la política desde'l temps de la Revolució del 68...

Aprenem molt bé que 'ls que aspiran a ser diputats, e s que volen ser governadors, els que d'ell n'esperan una prebenda, un empleo, un favor...

Però l'poble, el pobre poble, joguet etern de les males arts dels seus pastors, quan no incapaços, perversos; el poble ¿qué pot esperar-ne de l' Moret?

Moltes coses hem perdut en aquests darrers temps, però conservem encare la memoria y ho recordem tot, tot, tot.

En Moret, tan amarat en la supremacia del poder civil, es l' autor de la llei de Jurisdiccions.

En Moret, tan anticlerical desde fa tres setmanas, es el qui més facilitat ha donat, sempre que ha signt Govern, a la invasió francesa.

En Moret, en fi, que avuy tan amargament se lamenta del conflicte del Riff, es l' home de la Conferencia d' Algeciras, origen únic dels compromisos en virtut dels quals Espanya ha bagut d' anar al Marroc a restablir l' ordre i canoanades.

¿Visca el campió de la llibertat, diheu?... [Visca...]

Al freir será el retr... No digneu després que no estaven avisats. Gradosloquent, burges atildat y ateneista de superior cultura, en Moret, molt apreciable com a home, es com a polític un baliga-balaga, un panxet intel·lectual, que si fos possible olvidat els danyos immensos que ab las sevas lleugeresses ha causat a la nació, faria riure.

En Moret, avuy—aixó ho sab tothom, menos els innocents que de bona fe l' aplaudixen—o vé a restablir l' imperi de la llibertat, ni a obrir de bonellat las portas als ayres democràtics, ni a combatre al clericalisme, ni a resoldre res. Vé pura y simplement «a continuar l' historia d' Espanya.»

¿Que no? Fem de manera de no morirnos; que, si vivim, ja n parlarem dintre de quatre ó sis mesos.

P. PAF

MAURA

En el recó de l' escriptori familiar, lluny del món, el caigut pensa. Darrera ell, com una nuvolada cabdica, l'obra seua, aixorca i vana, se fon en la concreció definitiva, despietada, de l' historia.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

En Maura, sota una altra ona de sang, desapareix avuy de les destinacions d' Espanya. He dit despareix.

sims sobre aquell projecte de llei, en bona hora malaguanyat. Sols insistir, pera satisfacció propia, en qu' a través les simulacions i protestes de liberalisme prodigades p' els conservadors aleshores de aquella discussió, els danyos no endanyaven la fonda reacció qui covava sota el projecte.

En la realitat d'aquest projecte hi ha uns vives imatges de tota la situació manriista: paraulis, apariencia, vanitat, simulació. Una volta més se prova que contra el temps no pot impunenment bogar-se.

En la realitat d'aquest projecte hi ha uns vives imatges de tota la situació manriista: paraulis, apariencia, vanitat, simulació. Una volta més se prova que contra el temps no pot impunenment bogar-se.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

En Maura i Europa! Sempre m'ha semblat veure, en aqueix advocat sobrelleiant, retóric i sofista, bon esperit, la honrada i el home íntegre, en la seva guaa extranjera.

piritual versallesc, sota cada polític pur d'aqueix conservadurisme espanyol. L'experiencia de la Revolució els comunicava adepte l'instint previsor de la tolerancia. Per un moment, fill d'afrancesat, bon esceptic a lo Balfour, incapacitat de governació per la tara del seu meteix escepticisme.

En Maura encarnava, doncs, la xenofobia propia de tot sistema voluntarismen isolat de la cultura coetania, xenofobia doblada, com totes, d'un anacronisme; es dir, desequilibrí am l'espai exterior; desequilibrí amb el temps del defora.

Però la creença política d'en Maura ha estat possible per la feblesa estúpida de les esquerres, molt més que per la propia excelencia d'ell. El simpotoma més fort de la descendencia espanyola es el no haver-hi constituït encara una selecció (per lo menys) d' homes de llibertat i modernitat europea.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

Aquest home! Pera la seua caiguda ha estat precis el concurs de tota Europa. Es una honra... deshonra, contra el home a la fi. Si continua, tot el sistema planetari, tota la volta s'entremetir com ídol de moment, ofert a les futures e imprevedibles reivindicacions. I reparar qu' el polític qui's sent avuy, es arastrat fatal i progressivament a l'abís de poder, a la tirania.

GABRIEL ALOMAR

EL NOU MINISTERI

o'ls demanavan? Aquí 'ls temen. I al menos aixís ho diuen ells—del miraçó de bísam que ha de enfar totis els mals de aquesta pobra nació, cuanto más degradada, ¡ay! más querida, l' altre dijon, festivitat de Santa Úrsula i las onze mil verges, per medis més ó menys felits y decorosos, varen apoderarse del mando. Lo cuat que seguit nostra, no sabem si bona ó dolenta, pero ja tradicional costum, anem a tenir l' honor de feir la presentació del personal a fi de que, si algun dia 'n topan ab algun d' ells, no pugnin dir que no l' coneixen.

MORET
 Ha sigut héroe per força y—entre nosaltres sigui dit—es el més innocent de tots els senyors que figuran en el ministeri de Santa Ursula.
 Ell ja 'ls ho deya als seus amichs:
 —No 'ns convé, avuy, escalar el poder. Hi ha pendents una infinitat de problemes, si l' un espinos, l' altre ple de punxas, y hem de procurar, ja qu' es en Maura qui 'ls ha plantejat, que sigui també ell qui 'ls resolgui.

Pero 'ls seus amichs no s' entenen de problemes ni d' espinas.
 —Déixis de músicas, don Segis,—varen respondrelli:—Aquí de lo que s' tracta es de menjar. Entrém a la cuyna, y quan ens trobem a dintre, molt serà, passi lo que passi, que lo menos no 'ns hi aguantém un parell de trimestres.
 Y l' infelís de 'n Moret, que á horas d' ara ja vintitres vegades s' ha arrepentit d' haverse deixat embarcar, va dir que sí y, tancant valerosament els ulls, ell, que no es capàs de governar ni sab presli-

dir, va quedarse la presidència y la cartera de Governació!
 Tremolém... y seguim endavant.

CONCAS

Es el ministre de Marina.
 Feyna descomasada, la seva.
 ¿A qué s' redunbeix, tota?
 A rebre 'la partes que 'l comandant de la divisió naval del nord d' Africa li envia desde la Restinga y á contestarli que bueno.

Cert que la qüestió de la nova esquadra podrà proporcionarli alguns amohinos, pero ¡ay!, quan se posi la primera pesca de la primera quilla del primer barco d' aquesta esquadra, ¡quí sab ahont serà ja el senyor Concas, ministerialment pariant!...

BARROSO

—¿Per ahont es diputat vosté?—varen preguntarli á en Campoamor una vegada que 'l gran poeta va deixarse portar al Congrés.

La harka del pressupost

¡Moret se 'n va á la guerra, birondon birondon birondena!...

—Per ahont?—va contestar ell.—Per... en Cònovas. Era la veritat. A la seva amistat íntima ab don Antón més que al vot dels seus electors devia l'acta l'autor de las Dolores.

—Per què es ministre, vostè? —Perque soch amic de 'n Montero Ríos. En efecte, sols en virtut de la protecció de 'n Montero Ríos y del interès que en Moret ha tingut en afalagar al gran canonista, es en Barroso ministre d'Instrucció Pública.

PÉREZ CABALLERO

«Ditxosos els pobles que no tenen historial—ha dit no sé qui, ab profunda filosofia. Ditxosos els homes que tampoch ne tenen!»—afegim nosaltres.

GASSET

Es l'amo de EL Imparcial de Madrid, aquell diari (ja ho hem dit algun cop, però may es de més repetir) del qual anys enrera, quan encare corrian pessas de dos, un que l'conceia molt bé va ferne aquesta fotografia:

ALVARADO

Ministre del cascu. Procedeix de la camarilla republicana de don Emili Castelar.

MARTÍNEZ DEL CAMPO

També com en Barroso, conta ab la protecció de 'n Montero Ríos, ab l'agravant de que aquest fins li es parent. «Quin negars una carterá a un parent del retirat de Lourizán, del home que poguent ser jefe del partit se contenta ab col·locar a tota la seva familia... y dir mal de 'n Moret?»

LUQUE

Per ser el ministre de la Guerra, percal que avuy dia s'porta molt, el guardavan pel últim, ab la devorada intenció de parlarne una estona.

FANTASTICH

De mal á pitjor

A caygut en Maura, enhorabona. Ja no imperará aquella reacció desenferada que feya témer a 'n Ramon de Masera la intervenció de las nacions civilizadas; ja podrán respirar á plens pulmones els santitos ayres de llibertat; ja no se'n imposará col·lectivament la direcció espiritual dels freres, ni se'n entregará lligats de mans á l'exploitació material de les grans empreses.

No 'ns extranya que l'home del panell no cumplesci els seus compromisos y s'ovridi fàcilment de sas promesas; però en Canalejas, l'Azorárate y l'Iglesias denrián recordarli que fa poch temps creya de necessitat absoluta el restabliment de las garantías constitucionals á las dugas provincias catalanas. No hi val l'escusa de que son necessaris avans els informes de las noves autoritats civil y militar nomenades pel nou Govern; quan en Moret demanava á en Maura el retorn á la normalitat es que ja estava segur de qu' en la mida que demanava no hi havia cap perill. «Han empijorjat las cosas desde llavors ensá ó s'han produhit successos que fassin precisa la suspensió de garantías? No; donchs la primera cosa qu' en Moret devia posar á la firma del rey era el decret restablint las garantías constitucionals á Barcelona y Girona. No ho ha fet y no 'ns extranya tractantes de 'n Moret.

JEPH DE JESUPA

La resurrecció del caciquisme

Las eleccions provincials del passat diumenge han fet en la provincia de Barcelona un trist miracle: han resuscitat el caciquisme, l'odi y maldit caciquisme, aquesta mala herba que ja sentíava haver de lliherat y de civilitat havia donat en els darrers anys. Davant de la significació y de la gravetat d'aquest fet, es no solament inútil, sinó perillós, acudir al desacreditat procediment de disfressar la veritat ab ropatges d'explicacions y tergiversacions més ó menos hábils. Es alhora lo més noble y lo més convenient declarar tota la veritat. Val més confessar el mal ab el propòsit de buscarli el remey possible, que viure enganysament ab l'aparència d'una inexistient salut. La Ver de Catalunya, que ja hauria de renunciar á las habilitats que són la caracteristica del seu grup, intenta parlar els efectes del triomf dels caciquistas en las eleccions del diumenge passat. Segons el diari regionalista, es que han guanyat el Tarrasés y á Mataró, Arenys, els Moret, els Bartrina, els Barata y els Alegre, ja no son lo que eran. Son, al seu dir, «personalitats que un dia exerciren de cacichs, quan hi havia ambient caciquista, però que ara no tenen més remey que seguir las noves orientacions de Catalunya». Vetaquí á la Lliga rentant els pecats dels vells cacichs en las ayguas del seu Jordá. Però el Jordá de la Lliga porta las ayguas térbolas y no pot netejar á ningú.

FULMEN

Est als que per medi dels números pretenen arreglarlo tot, fins las sevas derrotas, la jornada de las ayguas, es que han anat publicament de brasses, acorrot á la Diputació Provincial de Barcelona. Ara mateix han acudit á la lluyta en alguns districtes francament coaligats ab els candidats dels cacichs y ab els cacichs mateixos. «Com han de confessar el mal immens que la resurrecció del caciquisme fa á Catalunya, si elle han contribuhit poderosament á atacar de la tomba aquells líders en patrióticos?»

á la lluyta, quedá molt per sota de la republicana autorizada. De las motimas del Comité de Defensa social no hi ha pogut parlarne. [Pau als ments. Heusaquí ara, ls números, pera 'ls qui á las combinacions numéricas signun aficionados:

Table with 2 columns: Candidate Name and Votes. Candidates include Paigügné, Roja y Armengol, Suñol, Ieamat, Muntadas, and Oller.

Segons afirma un diari d'aquests que beunen en bonas fonts, no es probable que las actuales Cortes tornin á reunirse. «Ahí... Així ja sabem perquè 'ls concepcions del partit liberal demanavan ab tanta insistencia la seva obertura.

«Jo no més responch de lo que dich al Parlament.» Aixís ha contestat el comte de Romanones á un diputat que li fregava pels bigotis certes declaracions un xich comprometedoras fetas per ell en un diari francès.

Ja hi ha qui para la má. Els conseqüents ex-republicans del Comité de propaganda liberal de Barcelona, aprofitant ab molt agraer el darrer cambi de situació, han enviat al senyor Moret una especie de memorial, prodigiosament mal escrit, però bellament ameniat ab coops de bombo com els següents: «Felicitamos calurosamente al ilustre jefe... «Su aplastante discurso ha puesto de cuerpo entero... «Rayó usted á incommensurable altura... «Su poderosa inteligencia... «Ha estado usted grande... «Toto aixó en un escrit que no lo més que dotze ó catorze ratlles... «Apa, don Segimón, no 'ls fassi guar més. Es preña que á n'aquests pobres aixots els dongu alguns coses que son molt tonterias... «S'ho han ben afanyat.

«Va de veras? «Es imposible la continuación de tota inteligencia entre conservadors y liberales... «De todas maneras, si l'amenassa 's fa efectiva, preparamos á venre cosas grossas el dia que las dugas foras beligerants arribin á las mans... «Dels liberals y 'ls conservadors no 'n quedarán ni las gúas. «Amen!

Dijons, en el precís moment en que en Moret era nomenat primer ministre, va sentirse en alguns llocs d'Espanya un terremoto bastant violent.

«Hay que derogar la ley de Jurisdicciones», diu EL Imparcial. Si que hay. Però ¡ay! ja veurá l' diari de 'n Gasset com, al cap-de-val, no hay.

«Quin tranquillasso n'hi ha de 'n Moret! «Saben per què ha nomenat Gobernador civil de Barcelona al Sr. Suarez Inclán? «Admirins! «Porque—son sas propias parañas—por haber sido durante algunos años registrador de la propiedad de Reus, debe conocer aquello palmo á palmo. «Palmo ó palmo... Com si 's tractés d'un comerciant de bestiar ó d'un recaudador d'impostos... «S'hi volen jugar que don Segimón viu en la creencia de que la missió dels registradors de la propietat de Reus consisteix en recorrer continuament tota la regió catalana, á peu?...

No podem comprendre per què 'ls electors han deixat de votar al Comité de Defensa. Tant poch que costava empírr la candidatura, si no 'ls 'l havian passat impresos Coll, Fors, Monó. Tres noms que ja semblan trists expressament pera que no costés escriure'ls.

El hombre fantasma. «Ha arribat en Lerroux? «Es á Madrid, ja? «Quán vindrá? «Per ahont caur? Y la figura de don Prudencio interessa á la gent y es misteriosa y legendaria y total, res. Duihen que disapest passat va esser á Barcelona. Va venir en automòvil, va avistarse ab els del Comité de Defensa, va entrase de si seguia ensajant se l'himne en honor seu, y va anar al cementiri á

parlar ab en Vila—desde la semana trágica en Vila no s'ha mogut del cementiri perquè 's veji que no 's fica en res— y va tornar á fugir en automòvil. «Ahont es ara, don Prudencio? «Quán tornaré? «Qué pena fer?... «Oh, Deus, aclarin el misteri, perquè no 's pot viure ab aquest neguit!

«May dirían quí nom sona com á probable candidat en las eleccions generals, presentat pels de don Prudencio?... En Macías. D'aixó se 'n diu aprofitar l'oasió! Ara no més falta que 'ns fassin regidors en Jiménez Moysa y l'Ardit. La questió es buscar noms que frapin.

Vistasso

El mort sortí de la tomba y va mirar al seu voltant. «Es possible aixó?—va dirse, després d' haver contemplat las mil diferentas cosas que 's veyan aquí y allí.— Si no que duch molt bé l' compte dels anys qu' he estat dormint dintre d' aquesta torreta, creuria que sols fa un quart de secul que 'n han cantat las absoltas. Sí. Quan me van enterrar era l'13 de Setembre del 1902. Fa ja, per lo tant, set anys y pico que soch aquí. Y qué ha passat desde llavors? Casi casi puch dir: Todo está igual. S'han instalat més tranvías y 's han fet nous empedrats, hi ha hagut la «semana trágica» y l' cambi dels sevillans, s' han obert cinematoğrafos y 's ha acabat l' hospital, però, fora d'aquests nimis y insignificants detalls, tot va com quan jo vivia y estava robust y gras. Encare, com allavors, els homes son prou bahans per creure que hi ha polítichs capaces de realitzar, al sé á dalí ni milija edaba de lo que deyan á baix; encare hi ha papanatas que 's pensan que 'ls concejals van á Casa de la vila á administrá ab serietat els deslucrats interesants; qu' el poble un dia els confía; encare 's troban tonocacs que lleixen admirats els articles del seu diari, figurantes, els caps-cigrans, que totas aquestes bollos son verídicos; encare 's crea ab els metges, y 's té en l' oli de drach, y 's diu la bonaventura, y 's menja molt peix passat, y 's ven carn de mula física y 's dorm ab estreneyes-caps.

Y per admirá aquest quadro, que ab tanta fidelitat reproduheix els que veya quan jo era el senyor Tomás y venia al Born Botiga de plomeros y encerats, m' he cansat alant la pedra que 'n tapa l' amagatall?... De debó m' en peneديو d' haver fet disbarat tal: per veure lo que ab delicia ja havia casi olvidat y que demostra que 'ls homes progressan á estil dels cranchs, no valia pas la pena d' haver sortit del meu cap... Y l' mort se ficá á la tomba y va tornarsi á estirar.

G. GUMÁ

Un cas repugnant

«Vina, —va dirme l' amic.—Es tot un cas y es rich segur de que 's ha d' interessarte. No tant res á fer y vaig acceptari el convit, puig no deixava de temptarme el fer conceixement ab l' original de la figura que ell m' havia dibñixat ab tota mena de detalls. —Aném,—vaig respondre, y emprenguerem el nostre camí.

El cas, l' home del cas, vivia—si d' aquell seu estat se 'n pot dir viure—á un quart pis d' un dels vells carrers de Barcelona. El meu amic y jo vam traspassarne alguns, caminant apressats, silenciosos. El meu silenci degut á uns presentiments extranyos que á voltas me portavan desitjos de tornar enrera; el del meu amic degut á que no més responçat á una interrogació que vaig no més insinuar, perquè ja se sentia registrat per dintre, com pug per l' escena que anavam á presenciá... Quan forem davant de la casa, de portallada ample y sol humit, dugas paraulas trencaren el silenci. —Es aquí. Fuja. —Té fora ayre de misteri aquesta casa,

La victoria de la Esquerra

--¡Ja hem pres el Gurugú electoral!...

Roma, de Buenos Aires y Bruselas, ¿qué sabían d'en Ferrer avans del suplici? ¡Real! Després del patibol, tot. No ha nascut de les entranyes de la seva mare, sinó que ho ha parit la tragedia. Per això, ja fora'l dolor davant la tomba d'en Ferrer! Y sí, volíem pensar en la seva mort, que sigui para glori-ficarla en lo que va tenir de noble y serena, de do-minació heroica del instint de conservació; l'instint suprém en las bestias y en els cobarts. Sí, mestre Alomar, va esser una mort d'un intens valor trágic. Petroni hauria enterrat el cos d'en Ferrer perfumantlo y fent cantar las flautas de las sevas au-teides. Aquells romans sabíen perdonar per una bella mort una dolenta vida. Ara, les nobles morts fan créixer la reuencia y ja 's cristos no troban el llessol misericordiós de las tres donas santas de la Passió del senyor Jesucrist.

La mort d'en Ferrer, passat el moment sentimental, no'm fa cloure 's punys de rabia. La vida tumultuosa de Barcelona, l'esperansa revolucionaria qu' en ella hi batega, necessitaren un suplici. A Montjuich, havian pujat els humils, però en ell se presentá la tortura d'un profeta. Allí se moria y allí se matava, mes quan algú demanava pels morts, allí nom que constituía la resposta era gayrebé un nom anónim. Ara no. Quan la gent que colica l' Mediterrani guayti Montjuich; ellas solas se contaria l' historia. A Montjuich afegiran un nom: el d'en Ferrer. Jo vull fer la profecia. «En l' Avenir, al Gòlgotha se sumará Montjuich, y els dos turons sinistres, posats per una fatalitat, carà & cara a través del Mediterrani, se distribuirán l' amor dels homes. Catalunya haurá donat a l' humanitat la sanch d'un dels seus. A Jesús, a Savonarola, a Brian Doleat, a Joan Hus, seguirá en Ferrer, y será Catalunya la seva patria, porque tenim de reivindicar para en Ferrer la maternitat catalana y glorificarla com l' home primer que ha esdevingut universal d' entre 's catalans contemporanis.

«Però què, donchs, enrollar la seva tomba, com vellas ploraneras? Els martres no atgeixen bondat, ni maldat a las doctrinas, però 's martres son necessaris, porque res té para las multitudes tanta prodigis com la sanch. «Però que Ell' creixi, es precs que jo 'm sacrifiqui», diu en Judas en *Crist en la festa de Purificació*, l' obra admirable d'en Joan Boyer. Però que la Llibertat vingui a nosaltres era precisa la vida d'un dels nostres que fos representatiu, y mireu que dignament ha sabut oferir-la. Ens deyan: «en l' hora de la mort, tremola y reuse; en l' hora de las responsabilitats, tremola; la vostra fe es epídémica». En Ferrer va morir tan gentilmente com els homes de 1789. No va resar, no va tremolar, no va caure plebeyament. D' entre tots vosaltres, vi-l-lans de la turba que 'l denigren, aveyám qui sería capás, pel seu ideal, pel seu honor, de donarse al No-Res ab un heroisme tan senzill y caballeresch. «Com morirá? — me demanava en el meu patir fraternal. — Quan vaig llegir la tragedia, la meva ánima tremolá d' orgull. Els xacals que esperaven l' agonía també haurían sentit que allí era la glorificació en lloch de la mort vil.

Per això, amichs, no plorau la mort d'en Ferrer, posant en la diada dels morts flors demunt la seva tomba. ¡A fora 's plors! L' Igitésis, mostrantnos las tombas, ens predica qu' es inútil la lluyta, que son inútils tots els ideals, porque la podridura es el terme fatal de tot lo que viu y sols deu pensar-se en la justicia divina. Enfront de las ceudras d'en Ferrer, cantém avuy esperansas; que tots cridin *¡Jehová!*, com els grechs; que fassin brindis ab paraulas els vells y, beguin els fadrins, vessant, ofrena y rito a la ve-gada, most en el sol. No pot esser mort la d' un home que va fer del suplici un exercici de valor y de fe, sense que pogués, com el fill del fuster de Naza-reth, ressucitar al tercer dia.

MARIUS AGUILAR

LA CAMPANYA DEL RIFF

Del dia 22 al 28 d' Octubre

Després de las tempestats d' aygua y vent que la setmana passada fingueren lloch a Melilla, las tropas espanyolas segueixen en el mateix camp d' espera. Hi ha algún troteig; ab tres ó quatre ferits, algún canoneig, però res més.

Són rellevats alguns batallóns de las posicions avançadas. Nombraz subsecretari del ministeri de la Guerra, el general Orozco torna a la Península, essent nombraz per substituirlo un altre general que es el més jove dels generals de divisió espanyols.

Continúan arribant a la península remesas de ferits y malalts, sobre tot d' aquests darrers.

Arriban a Melilla els caids enviats per Muley-Hafid para entendres ab la hares.

Els moros del davant del Penyo de la Gomera negocian la pau.

ONA l' hem fet!
S' ha reunit a Madrid la minoria republicana (diputats y senadors) que dirigeix el senyor Pérez Galdós, y com a primera providencia, segons explica *El País*, ha acordat:
«Dejar a la iniciativa gubernamental el desarrollo de sus promesas en la oposició, por lo pronto, para evitar puedan estimarse

las determinaciones de la minoria como coacción a la labor ministerial.»
«Cuidado, señores, que aixó fa olor de *complot*»

«Ja recordan que ab aquests mateixos termes va contestar en Cambó quan li varen anar a demanar el seu apoyo para lograr el restabliment de las garantías?»

«— Aixó ha de deixarse a la iniciativa del Govern,— va dir.— Nosaltres no podem fer coacció sobre 'l seu ánim.»

«Si 'l cumpliment de las promesas que ha fet en Moret se deixa *por lo pronto* a la seva iniciativa, ja podem comensar a seure.»

«Perque, va lloch.»
De Madrid ens dihen que una de las varias personas a las quals signé ofert el Govern civil de Barcelona, y que per cert no volgué acceptarlo porque 'l *trast* li va prohibir, es el senyor López Ballesteros.

«Ave Maria puríssima!»

«El director de *El Imparcial*, el diari més catala-notívol de la terra, governador de Barcelona»

«Aixó no hauria sigut enviar-nos un gobernador. Aixó més aviat hauria semblat un *trágala*»

«Y... vaja, ¿volen dir que no 'ns l' hauriam pogut tragar?»

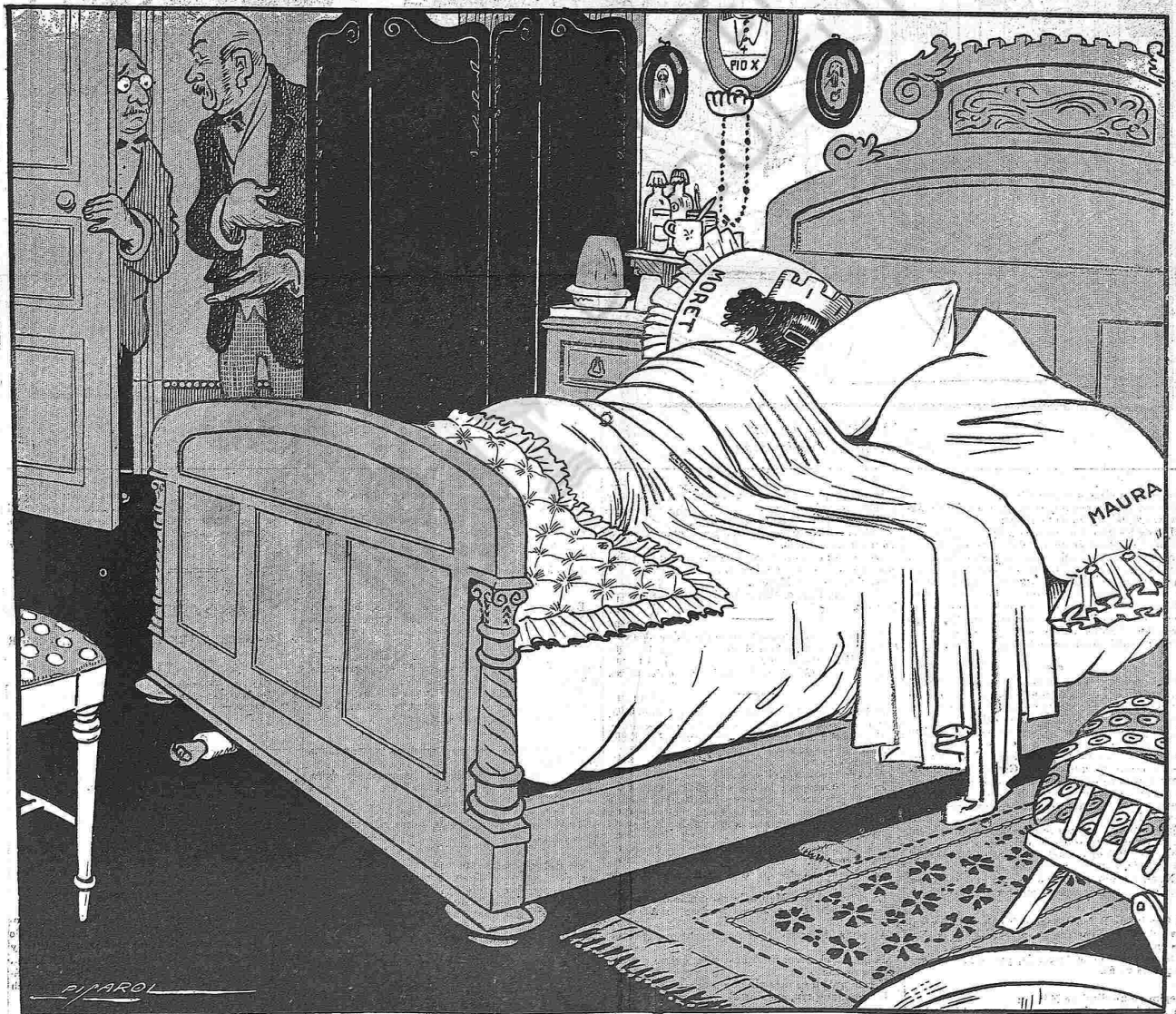
«En Moret, demócrata.»

«Aquest dia anava l' home a enrahonar ab el ministre d' Hisenda, y com al arribar al seu despach trobés la porta tancada, va posarse a cridar:

«— ¿Pero quién abre aquí?... ¿Hasta yo tendré que hacer antecala?»

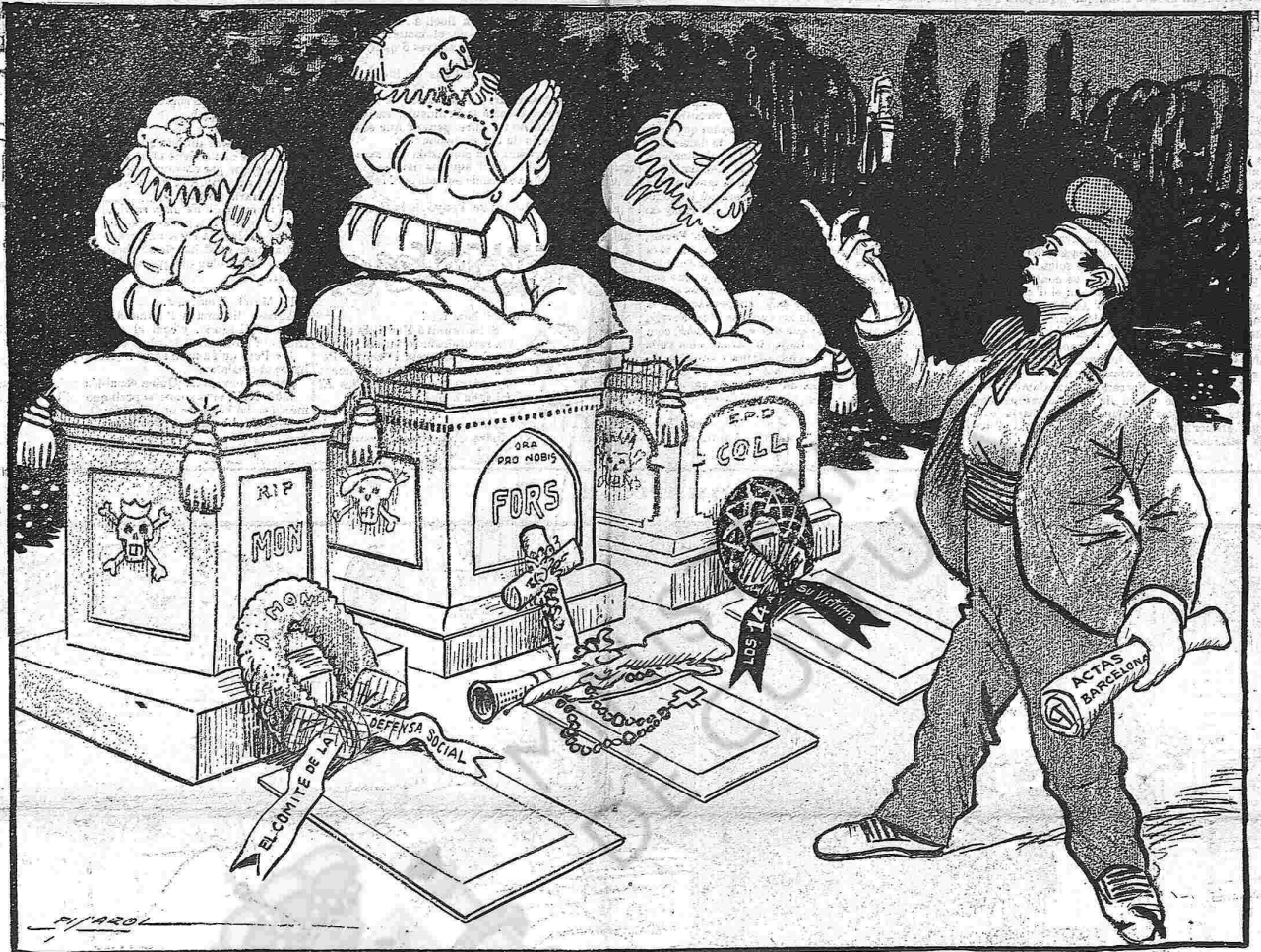
«Quanta modestia! Quina sensillés més hermosa! Lluís XIV, el rey més soperb que hi ha hagut al món, també va dirho una vegada:
— ¡Casi m' he tingut d' esperar!»

Al quarto d' ella

«¿Cómo seguéis la malalta?»
— Igual. Però ara s' ha girat del altre costat, y la pobra 's figura que s' troba millor.

AL CEMENTIRI ELECTORAL Després del enterro

—Si volbiesen á salir
de las tumbas donde están,

á las manos de la Esquerra catalana
volverian á morir.

Quadret genuïnament madrileny. Cóm va celebrarse á la cort, segons refereix *Es-paña Nueva*, la pujada de 'n Moret.

—Uno de los gremios que más gratamente han celebrado el acontecimiento es el de taberneros, y ¡lo comprendemos! Los individuos que forman la Junta directiva de la Federación gremial recorrian los establecimientos prodigando enhorabuena, que sellaban con abundantes rondas del clásico Valdepeñas.

—Tabernas hemos visto, como dos ó tres en la calle Ancha de San Bernardo, en que el dueño del establecimiento habla puesto en la puerta un letrero diciendo: «Aquí hoy se convida á un quince».

**

Com ja pot suposar el lector, tot aquest devassall d'entusiasme 's devia á que 'ls taberners estaven en la crecència de que l'adveniment de 'n Moret significava la mort del descens dominical.

Y ¡ay! per ara son verbas, segons las noticias últimament rebudas.

El subsecretari de Gobernació—d'u un telegrama—ha assegurat que aquest Govern té sobre-la aplicació de la ley del descens dominical el mateix criteri que l'anterior. Cafés, tabernas y teatros continuaran com fins aquí, castigantse las infraccions que cometin.

¿Qué farán ara 'ls taberners de Madrid, quan s'enterin d'aquesta declaració aclaparadora?

¡Qui sab! Potser cridarán als obsequiats el matí de la victoria, y 'ls dirán, tots compungits:

—Noye, de alló no hi ha res: per lo tant, ¡volem fer el favor de pagar aqueles quinceas del altre día!

El Comité de Defensa, segons las allocucions plantadas pels nostres carrers, se presentava á las elecciones en nom de Déu.

Y miren si están de desgracia, que no hi ha hagut Déu que 'ls votés.

Legim en un diari de Málaga:

«A Melilla continúa ploventhi á bota y á barrals. Alabat siga Déu!... Que plouguí!

La llèstima es que, de tant tant, encare hi pedregui poch ó molt...»

Dimenge, al vespre, un periodista madrileny preguntava á Don Segis:

—¿Qué le pareció la manifestación?

—Admirable,—respongué el president.—El nuestro es un gran pueblo.

Es veritat; el nostre es un gran poble; un poble que vé gran á tots els governants.

Inclús al senyor Moret...

Y si no, al tiempo. Millor dit á la próxima manifestació.

El desconsolat ex-ministre senyor don Joan La Cierva ja se n'ha anat á Mula.

—¡A Mula, tant aviat?

—Sí, home... Aixís que 'l van fer caure del burro.

El Papa Sarto ha ordenat que d'aquí endavant, durant las ceremonias religiosas que 's celebrin en la Capella Sixtina de Roma, els homes seguïn ben separats de las donas.

Ara n'agrada.

Aixó es predicar ab l'exemple.

Ja que no acceptan la bisexualitat en las escuelas, ahont hi concorren ignosents infants, just es que no la permetin en las iglesias, ahont molts homes y moltas donas hi van sols á presumir y á fer conquisas.

Lo d's sempre.

En Cambó ha dit qu'está molt satisfet de la marxa política.

La cayguda de 'n Maura, la reventada de las elecciones provincials, la mort del projecte d'Administració...

Ab tanta desgracia, ¡quí no la sent una gran satisfacció?

Ja ho diu el ditxo: En aquest món, qui no s'acomoda es un tonto.

Y com qu'ell es més viu que tonto...

Entenemnos, viu, en el mal sentit de la paraula.

El doctor Martí Juliá ha donat una conferencia pública.

¿Sobre qué?

Sobre 'l tema: *Novas orientacions políticas.*

¿Qué vindrá á ser aixó?

¡Dret á quin cantó 'ns orientará, ara, el Lord-Ma-for de l'Unió Catalanista?

¡Volethi jugar que 'ns voldrá fer votar en negre!...

Perque ell es incapés d'aconsellar mitjans tintas... Per xó es dels del tot ó res.

Dimecres, el nou bisbe de Barcelona, doctor Laguarda, va passar dos ó tres cops per las rambias seguit d'un grupo de terragada ab boyna que no 's cansava de victorejarlo y aplaudirlo.

—Es raro,—deya un, al Pla de la Boqueria.—Es raro que, haventhi encare sospesas las garantías, permetin una manifestació semblant...

Y un camàlich li responia ab certa flemma:

—Home, els bisbes ja 's poden aplaudir... No véu qu'ara manan els liberals!...

Pera capitá general de Barcelona 'ns envían al general Weyler.

Com tan plausible motiu las tintorerías y quitamanchas están d'enhora bona.

Don Llorens Ardit segueix sense novetat en la seva salut.

Els radicals en passen una de grossa. No saben per quin cantó tombarse. Per l'un, tenen en Lerroux, el querido caudillo (!), qu'és la mina dels ulls de tots ells y sobre tot de totes ellas, y per l'altre tenen á 'n Sol, que s'ha portat com un home en valor y arrogancia, y fins está encartat en els sucesos de Juliol *nada menos* qu'en callitat d'incendiar.

¿Qué fer, senyors, en semblant situació? Si 'l caudillo no ha caudillat res y en Sol s'ha portat com un home, ¿cóm resolde la qüestió?...

Que ho consultin al doctor Antich, qu'és un sabí.

Quan el senyor Crepo Azorin va despedirse de la nostra ciutat, al moment que anava á sortirne va cridar:

—¡Viva Barcelona! ¡Viva LA BUENA AMISTAD! ¿La buena amistad?... ¿A qué devia referirse? Si no que fos el titol d'alguna de las societats corals que va manar tancar.

SOLUCIONES

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

- 1.ª KARADA.—Gra-no-ta.
- 2.ª ANAGRAMA.—Penso-Sopen.
- 3.ª ROMBO.—
T A P
T A U L A
G A U D E M I
P L E T S
A M S
I
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICO.—Bunyolera.
- 5.ª MUDANSA.—Pere-Pare.
- 6.ª QUADRAT.—
C A E M I
A T I A E
P I T M E
M A M E N
T E N E
- 7.ª INTRÍNGULIS.—Murcidago.
- 8.ª CONVERSA.—Seva.
- 9.ª TARJETA.—Tiana-Badalona.
- 10.ª GEROGLIFICH.—Terris de sucre.

Han endevinat totes ó part de las soluciones correspondents al número anterior, els caballers: Escarpintoy de la noya, S. Portabella, S. P. (a) Badó Llanuá, El Pep y el Paco Sadurninachs, S. R. (a) Milionari, Juan M. A., P. y M. Cortacans (a) Lligidors de LA CAMPANA, Ramón Valls, Maseo, S. Odrac, A. R. Aloy, y Joan Antich Puget (Lligidor de *La Esquella*).

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olin, número 8
Tinta C. Lloritxus y C.ª